

РЕШЕНИЕ

№ 1628

гр. София, 15.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 09.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **9378** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на Р. А. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на Т. срещу РЕШЕНИЕ №УП-В2 от 28.08.2020г. на интервюиращ орган при Държавната агенция по бежанците /ДАБ/, с което на основание чл.70, ал.1 от ЗУБ във връзка с чл.13, ал.1, т.1 и от 2 от ЗУБ –молбата за закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

Жалбоподателят оспорва в цялост обжалваното решение макар да излага съображения във връзка с непредоставен хуманитарен статут. В тази връзка твърди, че такъв се предоставя, когато чужденецът е изложен на реална опасност от тежки посегателства, които съответно могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може да противодейства. С оглед изложеното се твърди, че ако се върне в Т. ще има реална опасност за живота му и като не е достигнал до този извод при обсъждане на бежанската история, ответникът е постановил порочен административен акт. Предвид тези съображения –се моли да се отмени оспореното решеие.

В съдебно заседание на 19.01.2021г. жалбоподателят лично поддържа жалбата си и моли да се уважи. Потвърждава, че не е бил преследван в държавата си по произход, но твърди, че не може да се върне в същата. Жалбата се поддържа и от адв.Д.-процесуален представител по ЗПП.

Ответната страна – чрез юрк.Ч. - оспорва жалбата и моли да се отхвърли.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх.№105450 от-1543 от 18.02.2020г. Р. Кайди /А. от Т., [дата на раждане] в Т., гражданин на Т., мюсюлманин, женен, с данни установени въз основа на декларация по чл.30, т.3 от ЗУБ е поискал да му бъде предоставена закрила.

В оспорения акт е посочено, че иска закрила поради семейни проблеми, които е имал в страната си по произход. Споделил е, че е бил принуден да сключи брак насила и се е развел, при което е трябвало да напусне дома на съпругата си, имал е проблеми със същата, не е имал роднини и съответно е отишъл в Турция през 2001г., а оттам през И. на остров М., Гърция. В Гърция се е запознал с българката Д. П., представяйки я за сво съпруга, но без да сочи доказателства за това, с която живяли до 2016г. в Гърция, когато същата се прибрала в България, а той през С. достигнал до Швейцария. Съответно бил депортиран в Т., а оттам отново се озовал в Турция, където П. му изпратила покана и пристигнал в България. Сочил, че е бил в затвора, поради присъда за изнасилване на РС-Пловдив, което деяние отрича и обвинява „съпругата си“ П..

Ответникът е посочил, че лицето е посочило, че не е имало проблеми в страната си, не е преживял насилие, не е бил задържан, не е бил заплашван. Не е имал каквито и да е проблеми свързани с етнос, произход, религия и т.н. Ответникът е посочил, че молбата за закрила е депозирана не веднага след влизането в РБ, а цели единствено да осуети принудителното му връщане в Т.. Посочено е, че от ЕВРОДАК се установява, че през 2014г. е подал молба за закрила в Гърция, по късно през 2015г. и в Швейцария, но не е получил такава. С оглед изложеното –ответникът е направил заключението, че не са налице основанията за уважаване на молбата и същата е явно неоснователна. Посочено е, че съгласно Глава II, §.62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на СВК при ООН-лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде – не е бежанец, а емигрант. Изтъкнато е, че обстоятелствата в бежанската история – не водят до извода за преследване по смисъла на чл.8 от ЗУБ, тъй като според легалната дефиниция за такова в ал.4 – то следва нарушаването на човешките права да е тежко било поради повтаряемостта си, било поради интензитета си. Допълнено е, че лицето не е било преследвано и поради своя пол, независимо че е посочило проблемен бивш брак. Разгледана е и възможността за приложението на чл.9, ал.1 от ЗУБ като в тази насока също не са открити основания за приложението на нормата. Обсъдена е справка вх.№МД-412 от 31.07.2020г., съгласно която в Т. не е налице ситуация на безогледно насилие. Не са установени разширенията съгласно т.39 в тълкувателно решение на СЕС от 17.02.2009г. по дело С 465/07г.. Подчертано е, че Т. е напълно демократична страна, единствената такава в арабския свят с висок индекс на човешко развитие. Не е установено да е приложима и ал.6 на чл.9 от ЗУБ. С оглед изложеното е прието, че по смисъла на чр.13, ал.1 т.1 и т.2 от ЗУБ молбата на Р. А. като явно неоснователна следва да се отхвърли.

В СЪДЕБНОТО производство –нови доказателства не са ангажирани.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

На първо място се установява, че на ответника от Председателя на ДАБ със заповед

РД-05-220 от 23.03.2016г. на л.142- са му делегирани правата да издаде оспорения акт, поради което е налице компетентност във връзка с чл.70, ал.1 от ЗУБ.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати в тази връзка съществени нарушения. Правилно е била възприета бежанската история. Фактите, следващи от същата не са били изопачени. Видно от интервюто на лицето от 26.08.2020г. причините да не може да живее в Т. са лични- няма роднини, няма дом, както и конкретно е напуснал Т. за да избяга от бившата си жена.

Следователно по същество –правилно ответникът е приел, че молбата за закрила е явно неоснователна, тъй като изтъкнатите причини не са основание нито за закрила по чл.8 , нито за закрила по чл.9 от ЗУБ. На първо място по отношение на отказа да се предостави бежански статут, съдът напълно споделя аргументите на ответника. Съдът намира, че е правилен извода на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

В рамките на производството кандидатът за закрила не е заявил причини, които да обосновават наличието на основателен страх от преследване по смисъла на чл.8, ал. 1 от ЗУБ. Единствените мотиви изложени в интервюто са лични. В тази връзка се споделят и констатациите на ответната страна, че се касае за емигрант, а не за бежанец по смисъла на Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН, видно от която - „мигрантът е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, поради което не е бежанец“.

Приема се, че правилно е преценена и актуалната справка за страната по произход, която е демократично развиваща се в арабския свят. В тази връзка се споделя доводите в решението, че не се установяват разширенията съобразно пълзящата скала -т.39 на решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г., както и т.31 на решение от 30.01.2014г. по дело С-285/12г./, които са свързани с това, че когато лицето изтъква основания, свързани с личното му положение, то това намалява вероятността на ситуация на безогледно насилие и реална опасност следваща от самото му присъствие в подобна страна т.е колкото по –способен е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи му обстоятелства, свързани с личното му положение, толкова по-ниска е степента на безогледно насилие.

От друга страна – трябва да се съобрази, че за да се приложи чл.15, б.в от Директива 2004/83 ЕО не само следва да има въоръжен конфликт /външен или вътрешен/, но и трябва да е достигнал толкова висока степен, че да има сериозни основания да се счита, че лицето като се върне самото му присъствие ще го постави в реален риск от заплахата. Видно и от решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г. /Е./, - съществуването на тежки и лични заплахи за предоставяне на субсидиарна закрила може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Подобна хипотеза не съществува в страната по произход. Дори направените твърдения на етап подаване на жалба – за опасност –не се основават на

конкретна причина и също не са конкретизирани, а общи такива изявления. Правилна е и преценката за неналичието на основания за приложението и на чл.9 от ЗУБ.

Останалите изтъкнати причини за това, че „българската му съпруга“ /с която имал религиозен брак/ е причина да бъде осъден на лишаване от свобода – са неотнормирани. Следва обаче да се маркира, че по делото е приложена присъда от 15.05.2018г на РС-Пловдив по нохд №5146 по описа на съда за 2017г., видно от която лицето е признато за виновно за изнасилване и съответно е било осъдено. В мотивите на присъдата е посочено, че жертва на деянието е била приятелката на сина на българката, с която жалбоподателят е живеел. Отделно от изложеното – са изтъкнати и други навици на оспорващия като нежелание да работи и злоупотреба с алкохол. Следователно дори и от тези странични данни – не изглежда оспорващият да е притестен, да е преследван, да се страхува от живота си или да преживява мъчително определени ситуации в страната си по произход, основание за закрила.

С оглед изложеното правилно е изцяло решението на ИО да не предостави закрила на жалбоподателя, жалбата е неоснователна и следва да се отхвърли.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 47 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на Р. А. ЛНЧ [ЕГН] гражданин на Т. срещу РЕШЕНИЕ №УП-В2 от 28.08.2020г. на интервюиращ орган при Държавната агенция по бежанците /ДАБ/, с което на основание чл.70, ал.1 от ЗУБ във връзка с чл.13, ал.1, т.1 и от 2 от ЗУБ – молбата за закрила е отхвърлена като явно неоснователна.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: